

"תדע כל אם עברייה..."

(19/8/06)

ורדה ואבינעם יקרים,

המשפט שבכותרת והמשכו הידוע "... שמסרה את גורל בניה לידי המפקדים הראויים", המצוטט מפי דוד בן-גוריון מזה שנים בכל כך הרבה מקומות על גבי כל כך הרבה שלטים וקירות בבסיסי הצבא השונים, מהדהד בי מאז ראיתי ושמעתי בביתכם את מפקדיו הישירים של דניאל.

לא אחדש אם אומר בדמעות כי דבר לא ישיב את דניאל וכי אין שום דבר השווה את הקרבת עצם החיים עצמם. באופן מוזר אולי, יש משהו שהוא כנראה קשה מהקרבת החיים שלך וזהו התחושה של הקרבת החיים של אלה שייצרת, הפחת בהם רוח חיים, גידלת, טיפחת, דאגת, השקעת ופתאום נשאר ה"אין".

ליד קברו הטרי של דניאל, אמר אבי קרסו לאבינעם כי "הם אינם מקשיבים לנו" בהתייחסו לבחירות שעושים ילדינו. אני מנסה בכך להקל אולי על תחושת הקרבה זו. לא אתם הקרבתם. דניאל בחר בדרכו.

דניאל הלך בדרך שבחר לעצמו כאשר את מה שהיה לכם לתת ולהגיד נתתם ואמרתם במישרין ובעיקר בעקיפין לאורך 20 שנה.

בדרך שבה בחר ללכת ואולי חזק מזאת כפי שלמדנו רק אחרי מותו, האופן שבו עשה זאת מעידים כאלף עדים כי האיכויות הטובות בכם עברו לדניאל שאף ידע לטפחם ולהעצימם בכיוונים שאף לא דימינתם. עד כאן חלקכם. מכאן לקח דניאל בעצמו את האחריות על דרכו ומעשיו. אני משוכנע כי איכויות אלו עברו אל וטובעות גם בגיא ובנגה, יבדלו לחיים ארוכים וטובים.

הקשבתי קשב רב למג"ד ולמ"פ של דניאל.

ניכרה במג"ד יואב עייפות מצטברת של חודש מלחמה ללא שינה אך ניכרה בו אולי עוד יותר עצבות, רגישות ואיכפתיות כנה עמוקה ואמיתית.

כפי שידוע לכם, במשך שנים רבות מלאתי תפקיד זה במילואים ופגשתי מג"דים לעשרות ואולי למאות. טובים יותר וטובים פחות.

יואב הוא מהטובים יותר. אולי מהטובים ביותר. התרשמתי מאד מהאיש. מאופן דיבורו, משיקול דעתו, מנחישותו ומרגישותו.

אולי עוד יותר מצאתי בדבריו נחמה פורתא. הסקתי מהתאור של יואב ושל שרעבי המ"פ כי דניאל אהובכם נפל בקרב כאשר היה נתון לפיקודם של מפקדים הראויים לכך. השיקולים שהנחו אותם ואת מפקדיהם לצאת למבצע ולבצעו דווקא באופן שבו בוצע, נראו לי, אחרי שמיעת יותר עובדות כנכונים וראויים. האופן שבו נוהל הקרב ע"י המפקדים ושיקול דעתם תוך כדי ביצוע גם הם מרשימים באופן יוצא מגדר הרגיל. היכולת להפגין אומץ הלב וחכמה שנדרשו מהם לביצוע לחימה פיזית ממש כמו גם לקבלת החלטות ברגעים קשים כל כך אינם שכיחים במקומותינו.

בקריאת ההגדה של פסח, אנו קוראים מידי שנה ש"בכל דור ודור קמו עלינו לכלותינו". בתוך החיים הנוחים והנעימים שאנו מנסים, ובמידה רבה גם מצליחים לחיות, קשה לפעמים להרגיש שגם בדורנו קמים עלינו לכלותינו. הרי המציאות היום יומית שלנו היא כל כך חיה, תוססת ואופטימית. החודש האחרון, החזיר אותנו לצערי לקרקע יותר מציאותית.

המחיר הנורא של ההגנה על עצם החיים עצמם שלנו כאן אינו נתפס. אולי, רק אולי, ההבנה כי דניאל בגופו שייך לאלה שלא נותנים לאויבנו לכלותנו יש בה מן ההקלה, ולו אף לחלקיק שניה.

אוהב ומחבק,

ללי